

- „Dobrý deň, je Váš manžel doma?“
- „Nie!“
- „Je Viktor doma? Potreboval by som nastaviť...“
- „Nie, ešte sa nevrátil!“
- „Zdravím, je Váš muž...“
- „Nie, inštaluje kdesi počítač!“
- „Viktor???“
- „Ešte sa nevrátil“
- „A kedy sa vráti?“
- „Neviem!“
- „Vik....“
- „Nie je doma!“

Približne piaty krát som prevetrala vchodovými dverami svoje súkromné prostredie a Viktora ešte stále nebolo. Medzi Murphyho zákony by som zaradila aj fakt, že keď nás iní potrebujú viac ako mannu z neba, pravdepodobnosť, že sedíme doma na zadku je takmer nulová.

Viktora zasiahla modernizácia globálnych hodnôt už v čase, keď bol internet a všakovaký USB port ešte len v detských papučkách. Odvtedy sa pripája k svetu buď cez kábel, alebo wifi sieť. Kde tu – kde tam inštaluje, pripája, modernizuje, reorganizuje, zlučuje, oddeľuje pod záštitou svojej práce. Má to v sebe určitú dynamiku a flexibilita pracovného času sa pohybuje vždy podľa toho, komu práve vychádza v ústrety.

Často sa stáva, že musím ľudí sklamať... „**Viktora niet, odišiel pred desiatimi minútami**“

Klop, klop, klop...

Za 8 minút trištvrte na štyri, teraz som si sadla k svojej „rannej horúcej čokoláde“, ktorú čas prifarbil sivkastým povlakom a už znova klopú. Nuž, čo... stlačila som v sebe automatiku s názvom: „**Viktora niet**“ a išla som otvoriť vchodové dvere, ak nerátam, že sa 2x počas dňa zmýlili, tak približne po deviaty krát.

- „Dobrý deň mladá pani“...
- „Dobrý deň, Viktora niet!“
- „To nám je nesmierne ľúto, ale počuli ste už niečo o pokušení diabla, veríte na večný život a stretli vo svojom bežnom živote Ježiša?“
- „Samozrejme, že som ho stretla, veď spolu žijeme, ale ako som vám už povedala, on teraz nie je doma, keď sa vráti, určite mu poviem, že ste ho zhánali. Popríklad vám dám naňho telefónne číslo, či e-mail. Večer po siedmej bude zastihnuteľný aj cez skype, MSN, chat, či live fórum. Viete čo? Najlepšie bude, keď vám dám jeho vizitku. Celkom kľudne mu zavolajte, je ústretový a priateľský, príde k vám aj domov ak si to budete želať.“ Ak to počká, zastihnete ho zajtra v práci.

- „Heeej, kde sa tak ponáhľate, nadiktujem vám aspoň číslo.“

... „Nuž, asi to nebolo také dôležité“, pomyslela som si a začudovane som privrela vchodové dvere.

Nezistovala som si žiadne dôvody extrémneho úniku, samozrejme vysvetlenie na mňa doľahlo hneď pri prvom kontakte s pani susedkou, ktorá mi stručne a zreteľne ozrejmila, že **tetušky ani zd'aleka neboli zvedavé na Viktora, skôr javili záujem o môj svetonázor.**

Odvety automatiku pre istotu nezapínam...

Človek nikdy nevie...

Chcem sa ospravedlniť všetkým tým, ktorí majú vybudovanú svoju vieru na pevných základoch. Môj článok síce vane iróniou, no vieru ako takú nezavrhum. Tiež mám tú svoju, **verím hlavne v tvorivú silu mladej generácie**, totiž ako jediná ma udržala nad vodou, keď som ako úspešná absolventka vysokej školy cibrila štatistické údaje nezamestnanej populácie.

Verím aj v Boha, ten môj ma má nesmierne rád.

Naučil ma pokore a pribojnosti, naučil ma zužitkovať flegmatickosť vo svoj vlastný postreh, naučil ma milovať bez potreby vlastniť, naučil ma snívať a realizovať, naučil ma padať rovno na nohy, naučil ma vážiť si seba, aby som si mohla vážiť iných. Naučil ma žiť pre prítomnosť, pretože je to jediný moment v mojom živote, ktorý môžem zmeniť.

A dnes už viem, že sa ho nemám prečo báť, veď je tak trošku ako „Ja“.

Ľudstvo si vybudovalo globálne hodnoty podľa ktorých sa delíme na dobrých a zlých, otvorenou otázkou zostáva, či by si nás takto podelila aj nezištná láska, ktorej sme dali meno Boh. :)))

Vaša Dadka